

[Gert Petersen]

sagt skulle jeg sige den socialdemokratiske regering, er vejet i de senere år for det pres, som er kommet fra borgerlig side eller fra de højreorienterede partiers side på den borgerlige fløj, det pres, at nu skulle man rydde op i alt den misbrug, som hr. Poul Schlüter kalder det, og hvorved der jo i virkeligheden tænkes på et generelt angreb på den sociale sektor, på undervisningssektoren osv. Det er heldigvis mit indtryk, at der er en voksende uvilje i selve socialdemokratiet som parti mod, at man skal vige yderligere, og at heller ikke fagbevægelsen er til sinds at støtte en sådan yderligere vigen. Undskyld mig nu, at jeg beskæftiger mig med anliggender, der måske er internt socialdemokratiske fra den socialdemokratiske kongres, men jeg har også været ude for, at andre heroppefra har beskæftiget sig med anliggender, der var internt SF'ske fra vores kongres og landsmøde. Jeg vil påpege, at det er en ejendommelig situation, at denne regering – og det er vel så af hensyn til partierne til højre i salen – sidder sine egne kongresbeslutninger overhørig.

Jeg har netop for nogle dage siden læst, at man på den socialdemokratiske kongres havde vedtaget, at nu skulle der sættes stop for udstykning af ejerlejligheder, og så hører jeg nu statsministeren sige, at det vil man måske gøre, hvis det bliver særlig slemt. Jeg tror ikke, det var det, den socialdemokratiske kongres vedtog.

Jeg mener også, at den socialdemokratiske kongres vedtog, at man ville væk fra disse statskautionerede banklån til unge under uddannelse. Jeg kan ikke se i åbningstalen noget initiativ i den retning, men der kan jo være noget, jeg har overset. Indtil videre må jeg dog konstatere, at regeringen sidder henstillinger fra sin egen kongres overhørig, men det er naturligvis en sag mellem regeringen og denne kongres, det ved jeg. Det er bare ganske interessant at lægge mærke til, og jeg tror også, at mange socialdemokratiske medlemmer rundt omkring i landet vil lægge mærke til det. Jeg skal i hvert tilfælde nok gøre dem opmærksom på det, og det er det, jeg har gjort nu.

Forligspolitikken er efter min opfattelse udtryk for, at regeringen ikke har forstået skriften på væggen. Regeringen tror stadig, at vi i Danmark ligesom kan producere og

eksportere os ud af krisen. Det tror de også i Japan og i Vesttyskland, i Frankrig og i USA. Det er ganske enkelt en umulighed. En af grundene til, at jeg var forholdsvis imødekommende over for regeringens oplæg af 28. juli, var, at man ligesom var begyndt at erkende, at det var lige så nødvendigt og måske nødvendiggjort med en række begrænsninger på importen og på det overflødige forbrug herhjemme. Men det gik jo fløjten, medens regeringen forhandlede, og tilbage står altså nu denne situation, hvor man igen, det afspejler sig i åbningstalen, vil producere og eksportere sig ud af krisen.

Det rejser også spørgsmålet om, hvad der er det største problem herhjemme. Efter vores opfattelse, efter SF's opfattelse, er det arbejdsløsheden, der er det største problem. 150.000 arbejdsløse med udsigt til 200.000 eller flere arbejdsløse til vinter. Det er dette lands største problem, uanset at hr. Erhard Jakobsen ikke kan gøre noget ved det. Men den økonomiske politik, både som den fremgår af det sidste forlig, og som den fremgår af åbningstalen, er overvejende centreret omkring betalingsbalanceproblematikken. Jeg er enig i, at også betalingsbalanceproblematikken er væsentlig, men hvis jeg skal foretage en prioritering, må bekæmpelsen af arbejdsløsheden komme først. Det er vel også denne optagethed af betalingsbalanceproblemerne, der er med til at skabe denne klippefaste tro på indkomstpolitik. Indholdet af indkomstpolitik er jo ganske enkelt, at lønningerne bliver anset for at være den vigtigste omkostningsdannende faktor i industrien, og så må man naturligvis holde lønningerne nede, for så kan industriens priser på verdensmarkedet blive lavere, så kan vi få solgt vore varer, og så vil det igen gå godt for gamle Danmark. Det er en politik, som en række lande har søgt at gennemføre, men som de ikke har fået meget ud af. Den er blevet gennemført her i Danmark lige siden 1973, og vi har heller ikke fået noget ud af den. Ikke desto mindre bliver man ved med at fable om indkomstpolitik.

Efter vores opfattelse kan arbejdsløshedsproblemet om ikke løses totalt så i hvert fald løses et meget langt stykke ad vejen. Det drejer sig om at gå to veje. For det første må der sikres igangsættelse af arbejder, og for